

Wiadomości

Poniedziałek, 21 lipca 2008

Wieliczka - město na soli

Dějiny Wieliczki sahají do dob středověku a jsou úzce spojeny s nejstarší produkcí soli na polském území. Po celá staletí byla Magnum Sal zdrojem bohatství země a materiálním fundamentem kultury – dnes je nejraději navštěvovaným polským turistickým objektem. Latinský výraz „Magnum Sal” – Velká

Sůl, od kterého pochází název města, se poprvé objevil v letech 1123 - 1125 v dokumentě papežského legáta Egídia. Městská práva přiznal městu, jež bylo založeno podle franckého práva, v roce 1290 kníže Přemysl II., který tak schválil o rok dříve vydanou zakládací listinu Jindřicha Probusa.

Podle legendy vděčí Wieliczka právě Kinze, svaté patronce havířů ze solných dolů a manželce Boleslava Stydlivého, za objev solných pokladů. Uherská královna, dcera krále Bély IV., přikázala havířům najít zásnubní prsten, který vhodila do uherského solného dolu v Maramarosi. Prsten zázračným způsobem spolu se poklady kamenné soli doputoval až do Věličky. Po sňatku rozkázala královna hloubit šachty v uvedeném místě – v první vykopané hroudě soli byl zásnubní prsten nalezen.

Několik staletí trvající dobývání ložisek kamenné soli dalo vzniknout nynější soustavě důlních děl, která jsou rozložena na devíti patrech dolu a sahají do hloubky 327 metrů.

Podzemní město tvoří kolem 300 km chodníků a 3000 komor. Pro navštěvníky je přístupný sotva 3,5 kilometrový úsek, ležící v hloubce od 64 m do 135 m, kterým ročně

projde více než milión turistů - polovinu z nich tvoří hosté ze vzdálených zemí.